

Ben ik cocaïneverslaafd?

Voor sommigen van ons bestaat er geen twijfel over het antwoord: 'ik ben cocaïne verslaafd'; anderen twijfelen wel.

Cocaine Anonymous is ervan overtuigd, dat niemand voor een ander kan uitmaken of hij of zij verslaafd is. Eén ding weten we wel: vroeger hebben wij allemaal stuk voor stuk onze verslaving ontkend. Nu wij er geen moeite meer mee hebben dat we verslaafd zijn, kijken we terug op de periode van maanden of jaren waarin we dachten dat we controle hadden over cocaïne, terwijl het in feite controle over ons had.

'..... ik gebruik alleen in het weekend....'

'..... mijn werk lijdt er nauwelijks onder....'

'..... ik kán best stoppen, het is alleen psychisch verslavend, toch?....'

'..... ik snuif alleen maar; basen of spuiten doe ik niet....'

'..... het komt puur door die relatieproblemen....'

We staan achteraf vaak versteld, als we ons realiseren hoe lang we door zijn blijven gaan, terwijl we allang niet meer die high kregen die we in het begin hadden. Ons besef van de realiteit was zo verdraaid, dat we geloofden en er heilig van overtuigd waren dat we in cocaïne iets gevonden hadden, wat ons in feite altijd ontglipte.

We deden alles wat we maar konden om te ontsnappen aan onszelf. De lijntjes werden langer, de pakjes gingen sneller op; binnen een dag was onze voorraad voor de hele week erdoorheen. We zagen onszelf pakjes afschrapen met scheermesjes, de laatste restjes poeder van een spiegel bij elkaar schuiven, en - als alles echt op was - zagen we elke wit brokje, korreltje of witte spetter op de vloer aan voor coke, en zelfs dat probeerden we dan te snuiven of te roken!

Wij vonden onszelf altijd geweldig cool, maar er was voor ons maar een ding belangrijk: ons rietje, onze pijp, onze spuit. Zelfs als we ons er alleen maar ellendig door gingen voelen: we *moesten* het hebben.

Sommigen van ons gebruikten naast coke, alcohol of andere drugs, en voor een tijdje leek dat beter te gaan, maar uiteindelijk werden de problemen daardoor alleen maar groter.

We probeerden op eigen kracht te stoppen, en soms lukte dat ook, voor een tijdje. Na een maand, dachten we dat we het weer in de hand hadden. We dachten dat ons systeem weer in balans was, en dat we maar een beetje nodig zouden hebben om die oude high weer te kunnen krijgen. Nu zouden we wél oppassen en het zou niet uit de hand lopen. Maar we belandden weer in dezelfde situatie, of in een nog ergere.

We gingen niet van huis, zonder te gebruiken. We hadden alleen seks als we gebruikt hadden. We konden geen telefoongesprek voeren zonder coke. We konden niet slapen. Soms leek het alsof we niet konden ademen zonder coke. We probeerden van alles: een andere baan, een ander huis, een andere stad, een andere liefde – omdat we geloofden dat het aan de omstandigheden, de mensen om ons heen of aan ons huis lag, dat ons leven zo'n puinhoop was geworden. Misschien zagen we zelfs één van onze cocaïne maatjes doodgaan na een epileptische aanval, en nog gingen wij gewoon door met gebruiken.

Maar uiteindelijk moesten we de feiten onder ogen zien. We moesten toegeven dat cocaïne een ernstig probleem in ons leven was, dat we verslaafd waren.